

BETTY
NEELS

Philomena ime

Originaali tiitel:
Betty Neels
Philomena's Miracle
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Inge Annom
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1988 by Betty Neels
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2026.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E03464926
ISBN 978-9908-62-089-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Koridor oli pikk ja rangelt lihtne, seinad igavalt margariinikarva, liistud pruuniks lakitud, põrandal läikiv linoleum, mis oli siin-seal pragunenud. Kõik väga puhas ja ebaõdus hoolimata aprilli alguse päikesevalgusest, mis paistis ühelt poolt läbi pikkade kitsaste akende. Aga õde Philomena Parsons jaoks oli see muinasmaa; kogu maailm oli muinasmaa, sest tema taskus oli kiri, mis teatas talle, et ta oli kantud riiklikku registrisse: ta oli sooritanud lõpueksamid, ta võis nüüd kanda vööd hõbedast pannalt ja kogu maailm oli tema päralt. Kui poleks olnud tõsiasja, et erru läinud komandör Frost, keda ta ratastoolil röntgenikabinetti kärutas, oli sandis tujus, oleks ta ehk rõõmsalt vilistama hakanud või ratastooli lükates paar sammu tantsinud, aga vanahärra oli sel hommikul tusane. Ja kuigi ta ise oli nii õnnelik, oli tal pehme süda, mis mõistis komandöri sapist ellusuhtumist. Ilmselt, möönis ta, oleks ta mehe vanuses ja olukorras ka pahur. Seega oli ta päri mehe pomisemisega ebamugavuse kohta, mis tulenes röntgeni-ajast kell kaheksa hommikul, ning ta naeratas endamisi,

rääkides madala ja leebe häälega – mis paljuski rahustas mehe tundeid – ning mõtles kirjale taskus. Naeratus oli võluv, muutes ta tavalised näojooned atraktiivseks ja tuues sära ta armsatesse rohelistesse silmadesse, mida ääristasid mõttetult pikad ripsmed – tema ainus ilu, kui mitte arvestada meekarva juukseid, mis olid pikad, paksud ja ilusad ning nii rangesse krunki tõmmatud, et nende ilu oli enamasti raisku läinud.

Röntgenisse oli vaja sõita liftiga; koridori keskel oli lifte kaks ja ta nägi, et keegi ootab nende juures. Liftid olid vanad ja logisevad ning kellelgi teisel peale patsientide ja neid saatvate õdede või hooldajate polnud lubatud neid kasutada. Ootav mees ei paistnud kuuluvat ühtegi neist kategooriatest. Ta nõjatus vastu seina, käed taskus, silmad kinni. Philomena leidis, et mees on väga kena välimusega ja väga suur. Isegi kui ta alateadlikult oma saja seitsmekümne viie sentimeetri pikkust kena kurvikat keha sirutas, pidi ta ikkagi tükk maad ülespoole vaatama. Ta peatas krapsakalt lifti ees ratastooli ja hakkas meest uurima: kaunilt läikima löödud head kingad, tviid-ülirikond, mis polnud küll uus, aga oli meisterliku lõikega, korralik lips... sinised silmad, mis jõllitasid teda, nii et ta ütles viisakalt: „Tere hommikust!“

„Tere hommikust – ja kas siin ei peaks olema mõnda hooldajat, kes seda ratastooli lükkaks?“ küsis mees.

Naine naeratas talle: „Tavaliselt on, aga hooldajad streigivad mingi asja pärast tund aega.“ Ta kõhkles ja lisas: „Võib-olla te ei tea, aga need liftid on kohutavalt valivad kõigi suhtes peale lifte kasutavate patsientide ja

õdede. Need ei tööta eriti hästi, nagu näete, ja kui need üle koormatakse, siis lähevad rikki.“

Hetkeks näis, nagu hakkaks mees naerma, kuid tema sügav, üsna aeglane hää oli küllaltki tõsine. „Lahke teist, et te mulle seda ütlete, aga kas te ei arva, et peaksin teiega lifti tulema ja ratastooli juures abiks olema?“

Lift tegi ebakindlalt saabudes nõrka trummeldavat heli ja väga pikk õde, kes kandis väikest tüdrukut, astus välja. Ta hüüdis üle õla: „Tere, Philly, palju õnne!“ ja kui mees ratastooli lifti manööverdas, küsis ta huvitatult: „Abiellute või kihlute või midagi sellist?“

Mees seadis tooli korralikult paika, naeratas selles istujale ja vaatas siis Philomena poole, sulgedes ukсед.

„Mina? Ausõna, ei.“ Naeratus, mida naine ei suutnud maha suruda, puhkes uuesti õide. „Sain lõpueksamitest läbi – just kuulsin.“

Mehe õnnitlused olid siirad, kui ta nuppu vajutas, ja nende ebakindel sõiduk hakkas allapoole liikuma. „Põhjus pidutsemiseks,“ lisas ta armastusväärselt.

Naeratus hääbus veidi. „Noh, ma ei usu. Ma... ma... ei käi eriti tihti kodus, see on üsna kaugel, ja teistel tüdrukutel, kes läbi said, on kõigil keegi – pere või poiss-sõber...“

Mehe silmad olid väga lahked. „Kahju, aga sellest hoolimata väga intrigeeriv.“

Lift kõikus ja peatus ning komandör Frost, sügavalt oma mõtetes, ütles äkki: „Ta tuletab mulle meelde mu kallist Lucy – kuulab, kui ma midagi ütlen, ja ütleb mulle siis mõistliku vastuse – muidugi mitte ilusa vastuse.“ Tä hei-

tis Philomenale üllatavalt intelligentse pilgu. „Sinust saab hea naine, mu kallis.“

Philomena punastas – kahetsusväärne puudus, millest ta polnud kunagi suutnud üle saada. „Täna teid, komandör.“ Ta tõmbas ukse lahti ega vaadanud kummagi kaaslaste poole. Suurt kasvu mees lükkas patsiendi liftist välja tema juurde koridori ning kobis lifti tagasi. „Te tõesti poleks pidanud seda tegema,“ märkis Philomena. „Aga kui te vahele jääte?“ Ta lisas: „Täna teid abi eest.“

Mees naeratas ja hakkas liftiuksi sulgema. „Võtke heaks.“ Uksed sulgusid ja ta oli jälle läinud. Philomena ohkas õrnalt: ta oleks tahtnud meest kauem näha, too nägi kena välja ning oli olnud sõbralik ja abivalmis. Tõenäoliselt läks ta eratiiba mõnda patsienti vaatama. Naine otsustas ta unustada.

„Temast saaks sulle suurepärase abikaasa,“ märkis komandör nagu muuseas.

Hommik oli kiire, aga oli ka ilusaid hetki: Philomena kutsuti ülemõe kabinetti, teda õnnitleti, teatati, et ta on oma kursuse kuldmedali võitja, ja preili Blake andis talle mõista, et kui vanemõe koht vabaneb, kutsutakse teda sellele kandideerima. Ta läks tagasi oma palatisse, öeldes endale, et ta on maailma kõige õnnelikum tüdruk, ja kordas seda, kui enne lõunasööki sidemeid ette valmistas. Ainult et ta pole päris kõige õnnelikum, tunnistas ta, lastes seekord oma peas peidus olevatel mõtetel esile tõusta. Kõige õnnelikumal tüdrukul oleks perekond, kes räägiks talle, kui tark ta on ja kui uhked nad tema üle on – pealegi oleks tal keegi, kes sarnaneks märgatavalt mehega

liftist ja kes teda pärast tööd ootaks ja innukalt välja tähistama viiks. Ta lükkas oma mõtted tagasi sinna, kuhu need kuulusid, ja pööras tähelepanu härra Wilkinsoni armsale kokni murrakule, eemaldades samal ajal osavalt õmblusi keeruliselt haavalt, mille konsultant-kirurg härra Dale oli nii hoolikalt kokku õmmelnud.

„Lähetе välja tähistama, õde?“ tahtis härra Wilkinson teada. „Elate Warehamis, eks? Sugulased tulevad külla, et sündmust tähistada?“

Philomena löikas läbi koha härra Dale'i eriti keerulisest näputööst. „See on natuke liiga kaugel.“ Ta tegi oma hääle rõõmsaks. „Ja mu võõrasema ei armasta pikki vahemaid sõita...“

„Õdesid ega vendi pole?“ küsis patsient kaastundlikult.

„Oojaa – kaks poolõde.“ Mõlemad olid suurepärased autojuhid, kummalgi oli oma auto, kumbki ei hoolinud karvavõrdki sellest, kas ta sooritas eksamid või mitte, mitte et nad teda poleks sallinud, vaid neil polnud lihtsalt midagi ühist. Nii nemad kui ka võõrasema osutasid talle tolerantset kiindumust, mis ei viinud neid oma mugavustsoonist välja. Nad polnud kunagi oma mugavustsoonist väljunud, kuigi olid armastanud tema isa, mitte väga sügavalt, aga võluvalt, nii et Philomena, kellel oli raske tahtlikult võluv olla, tundus olevat isa suhtes reserveeritud. Ja ometi, kui isa oli aasta või kaks tagasi surnud, oli tema kurbus sügav ja siiras, samas kui teised omaksed olid kiiresti kohanenud eluga ilma temata meeldivas avaras vanas majas Warehami äärelinnas. Neid oli hästi hoitud ja ei nemad ega ta võõrasema polnud suutnud mõista, miks

Philomena polnud kohe õendustöölt lahkunud ja nende meeldivat ja rahulikku elu elama asunud. Aga ta ei tahtnud seda teha. Ta armastas oma kodu, aga ta armastas ka õendustööd, seega oli ta jäänud Faithi haiglasse, tehes edukat karjääri ja olles ka õnnelik, sest teda hinnati ja tal oli palju sõpru. Ta läks muidugi vahel koju ja võõrasema, Miriam ning Chloe võtsid ta soojalt vastu, kuid nad ei küsinud temalt kunagi ta töö kohta; haiglad tundusid neile elu ebameeldivama poolena. Nad korraldasid talle ühe või kaks pidu, võtsid ta kaasa, kui läksid ratsutades või autoga sõpradele külla, ja siis päeva või kahe pärast pidasid enesestmõistetavaks, et olid oma osa tema lõbustamiseks teinud, ja tšillisid taas oma sõpradega, jättes ta üsna rõõmsalt aiatööd tegema või väikese Miniga ringi sõitma, mille isa oli talle tema kahekümne esimesel sünnipäeval kinkinud. Ja isegi kui ta tundis end üksikuna, ei tunnistanud ta seda kunagi, isegi mitte endale.

Ta eemaldas viimase õmbluse, pihustas armi üle, ütles: „Näete, peaaegu nagu uus, härra Wilkinson,“ kogus oma instrumendid kokku ja lippas alla palatisse just õigel ajal, et öde Brice'i lõunasöögi ajal aidata. Palat oli rahvast täis, seal polnud ühtegi tühja voodit ja sel pärastlõunal pidi tulema mitu operatsiooni. Philomena, kes tänu pikale harjutamisele pani oskuslikult taldrikutele kartuleid, mõtiskles, et tal veab, kui ta kell viis saab lahkuda. Mitte et see oleks oluline, ta ei kavatsenud kuhugi minna.

Pärastlõuna oli isegi tempokam, kui ta oli eeldanud. Esimene operatsioonile minev juhtum osutus lekkivaks kõhuõõne aneurüsmiks, mille sümptomid olid väga sar-

nased pimesoolega, kuid mis vajas palju rohkem opereerimist. Patsient naasis taastumispalatist oodatust tund aega hiljem, mistõttu hilinesid ka ülejäänud kolm patsienti, lisaks sellele tuli tänavaõnnetuste ohvrite jaoks mahutada palati keskele kaks voodit. Kell sai viis ja tuli õde Brice, aga töölt vabanemiseks polnud mingit lootust. Peaaegu tund aega hiljem esitas ta lõpuks oma aruande ja hakkas riietusruumi poole minema, aga enne kui ta sinna jõudis, peatas teda uksehoidja Potter ja ütles, et teda oodatakse eeskojas.